

Taka-ajatuksia

MARJO HÄKKINEN

mhakkinen@ulapland.fi

Kulttuurishokkeja Koreassa

Etelään vai pohjoiseen? oli kysymys, joka esitettiin minulle useimmiten kertoessani lähteväni vaihto-opiskelijaksi Koreaan. Toisilta se oli "hauska veto", toiset kysyivät ihan naama peruslukemilla.

Vaikka vähän itsekään tiesin Etelä-Koreasta, ymmärsin muuttavani toisenlaiseen kulttuuriin. Silti kulttuurishoki oli melkoinen.

Aamiainen. Ei kahvia ja leipää, vaan aamiaisen rakentava raaka-aine on riisi.

Tulisuus. En puhu ihmisten mentaliteetista, sillä ko-realaiset muistuttavat enemmän kainon ja kohteliaan hillittyjä suomalaisia, vaan tulisesta pippuritahnasta (gochujang), joka maustoi lähes joka ruokaa. Ystäväni punainen, hikikarpaloinen naama ensi-illallisella ei unohdu koskaan!

Esitelmät. Powerpoint-ohjelma tuli tutuksi ja esiintymisvarmuus kasvoi, sillä yliopiston kursseilla esitelmiä pidettiin lähes joka viikko.

"Voiko mies käyttää isoa käsilaukkua, liikkuu leikkisästi ja kaulailla toista miestä? Toki!"

Vasenpuolisuus. Ihmettelin minuun törmäileviä ihmisiä kaduilla, kunnes tajusin, ettei oikeanpuoleinen jalankulkukulttuuri ole universaali asia.

Jakaminen. Oli kyse ruoka-annoksesta, lei-

voksesta, yhteisestä vapaa-ajasta, mitään ei nautita yksin. Hygieniäfriikki kammoksui tapaa, miten yhteisestä annoksesta jokainen ottaa omilla puikoilla - tämä ruoka on meidän!

Pienuus. Ihmiset ovat pienempiä, mutta myös kännykät, läppärit, kamerat ja naisten hameen mitta.

Vaaleus. "Can I take a photo?" Sinisilmäisenä ja vaaleahiuksisena elo oli usein kuin värikkäällä akvaariokallalla.

Miehisyy. Voiko mies käyttää isoa käsilaukkua, liikkuu leikkisästi ja kaulailla toista miestä? Toki!

Naiseus. Nainen ei polta julkisesti, käyttää korkokenkiä ja harvoin heitä löytää yritysmaailman johtavista asemista. Naisen laukun kantaa kuitenkin mies, joka maksaa myös treffit.

Shokkiefektejä listatessa huomaa vahvistavansa stereotyyppioita, mutta vaikea oli myös paluuni Suomeen keskele stereotyyppisiä helmikuun pakkasia, pimeyttä ja turistien tyhjyyttä. Puikot oli vaihdettava takaisin aterimiin, ravintolassa oman pitsan tilaaminen tuntui omituiselta ja typerältä.

Päätin lähteä arki-iltana kaupungille "katselemaan ihmisiä ja meininkejä". Olin unohtanut suomalaiset realiteetit: ketään ei tietenkään näkynyt missään!

KIRJOITTAJA OPISKELEE KANSAINVÄLISIÄ
SUHTEITA LAPIN YLIOPISTOSSA.